

DUBTES DE GENET NOVELL

ON PUC JUBILAR EL MEU ESTIMAT CAVALL?

Fa poc que estic al món del cavall i cada dia és un aprenentatge nou. Els cavalls m'ensenyen cada dia i cada cop, a mida que vaig fent coses, ha resultat que tinc ganes de fer-ne més, i és clar, aleshores surten els dubtes.

Sortir amb l'AMAC m'ha fet conèixer gent que porta tota la vida amb aquests meravellosos animals, que donen tant a canvi de res! De fet, el tracte és que els tractem com toca i com voldríem ser tractats nosaltres al seu lloc.

Fa uns mesos em va tocar prendre una difícil decisió sobre el meu primer cavall, el Gino, que m'havia acompanyat els primers anys com a genet. Ell ja no podia fer les rutes que ara són el meu dia a dia i tocava pensar en el seu benestar. Llavors em van sorgir les preguntes que segurament tots ens fem tard o d'hora: on estaria millor? Com seria el seu nou camí sense el nostre contacte diari? Quin entorn seria el que es mereix després del recorregut que hem fet junts? En el meu cas, l'interrogant es va obrir més i vaig pensar en què es fa amb els cavalls que ja són vellets o que necessiten un descans després de l'esforç esportiu que, de vegades, és molt intens uns mesos.

Alguns companys de l'AMAC tenen la sort de conviure amb ells en espais naturals, a casa seva o amb la possibilitats de tenir-los a prop. Però, què passa amb els que vivim en grans ciutats i que no tenim aquesta opció? Sempre hi ha algun conegut que té espai, però, a part del compromís personal que implica, no és fàcil que tinguin les seves necessitats cobertes o que es pugui comptar amb el suport d'un veterinari o el seguiment d'una alimentació que sigui l'adient (si és que són vellets) o si és un descans (abans de tornar a l'activitat esportiva). Una amiga de la meva hípica, després de 22 anys amb un cavall albi no trobava espai on retirar-lo. Necessitava bosc i ombres per ell i els llocs on de vegades els acullen tenen pàdocs durs, sense verd i bosc on, de vegades, es troben com "aparcats". Això és dur, és com un càstig injust per un fi d'etapa, després d'haver-nos donat tant! Un altre tema és el caràcter del propi cavall. Com se sentirà en un nou espai, que de vegades es troba en ramat, amb les seves jerarquies i afinitats... No tinc clar que grans grups sigui bo per a tots, sobretot per un que acaba d'arribar i que potser no té la fortalesa que ja tenen els altres cavalls que ja hi estan acostumats. Per això és necessari que hi hagi un període d'adaptació i un seguiment, que no sempre em garantien.

Marijo y Blanca

Com m'ha passat ja més vegades, un amic d'un amic em va presentar la Blanca Roger, que viu en un entorn brutal al Moianès, a Serracarbassa. Ella ha viscut sempre entre cavalls, el seu pare ja era genet de tota la vida i de petita compartia el dia a dia amb ells. Veterinària de professió, ho ha deixat tot per posar en marxa un espai per a cavalls vells o descans d'esportistes de quatre potes. No vaig poder evitar anar-la a visitar; al cap i a la fi la seva realitat és el meu somni: un espai per a ells, a peu del menjador de casa, amb 130 Ha de bosc i verd i amb pàdocs d'adaptació per als que acaben d'arribar.

Ella té la sort de ser professional del sector i de comptar amb l'espai i voluntaris per fer "mimitos" als cavalls que necessiten mantenir el contacte amb els humans i a més amb cavalls acollidors per fer companyia als nous, abans d'integrar-se en grup, de com a màxim deu cavalls, en espais diferenciats amb pastures naturals, crec recordar que de 5Ha el més petit. Quin luxe! Segur que n'hi ha més per tot el territori però, com a mínim, conèixer aquest servei m'ha ajudat a resoldre una inquietud que em feia patir, potser abans de temps. Ara ja em puc concentrar en els altres dubtes que tinc i que aprofitaré per compartir amb tots els amics de l'AMAC que sabeu tant d'aquest món que m'apassiona. Fins a la propera confiança companys! **MariJo. Sòcia AMAC**